

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, 30 ετών. ΜΑΡΙΑ, 25 ετών.

(Βράδυ, σ' ένα κήπο. Ο Ροβέρτος και η Μαρία περπατούν κάτω από τα δέντρα και συνομιλούν.)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... Σ' αγαπώ...

ΜΑΡΙΑ.— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Ροβέρτε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εγώ σ' αγαπώ, από την πρώτη στιγμή που σε είδα...

ΜΑΡΙΑ.— Εγώ όμως δε σ' αγαπώ από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Ή αλήθεια θέβια είνε ότι μου φάνηκε ξε' άρχης πολύ συμπαθητικό, αλλά δεν έννοισα άμύσως έρωτα για σένα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Ναι, δέ μ' έρωτευθήκες κεραυνόβολα, όπως εγώ έσένα. Όποσος ή μεγάλη μου αγάλη, ή έπιμονη άφορισούς μου σ' έσένα, νίκησαν τέλος την άδιαφορία σου και σ' έκαναν να μ' αγαπήσης κι' εσύ.

ΜΑΡΙΑ.— Ναι, είνε αλήθειαι. Δέ μόρεσα πειά ν' αντίσταθώ στη μεγάλη σου αγάλη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Είμαι τόσο ευτυχισμένος γιατί κατώθωσα να σε κάνω να μ' αγαπήσης.

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, ώραίε μου κατακτητή;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Αιωνίως...

ΜΑΡΙΑ.— Λές ότι είσαι ευτυχισμένος. Και όμως... Γιατί είσαι κάποτε μελαγχολικός;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Εγώ;

ΜΑΡΙΑ.— Εσύ, ναί... Πολλές φορές, όταν με κιντάξεις στά μάτια, βλέπω να περνάω μία σκιά θλίψεως μέσα στά δικά σου... "Ετσι, όταν μία σκιά που έρχεται από τά βάθη των περσιμένων... Μου φαίνεται μάλιστα τότε πως ζήτεις να ίδης μέσα στά μάτια μου κάποια άλλα μάτια.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. (ταραγμένος).— Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Ναι... Επίσης, μερικές φορές, ένω με φιλεις μέ πάθος στά χείλη, αποτραβίσαι έξω, μακριά μου, σαν να θησάω άξείνη τη στιγμή ένα άλλο στόμα, ένα άλλο φιλί...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... "Οι" αυτά είνε ιδέες σου...

ΜΑΡΙΑ.— "Όχι, δεν είνε ιδέες μου. Ποτέ δεν άπατάω μία γυναίκα που αγαπώ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δεν αγαπώ παρά έσένα...

ΜΑΡΙΑ.— Δεν αγαπούσες όμως πάντοτε έμένα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δεν έχω αγαπήσει παρά μόνο τά μάτια σου, τά χείλη σου.

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε... Πώς λεγότανε ή γυναίκα που αγάπησε πριν από μένα; Μου φαίνεται ότι κάποτε άνεβαίνει ένα όνομα στά χείλη σου, που δεν τολιάς να τό προφέρεις...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γλυκέρι μου Μαρία... Τι σ' ένδιαφέρουν τά περσιμένα; "Από τη στιγμή που σ' είδα, δεν υπάρχει πειά για μένα άλλη γυναίκα στον κόσμο, εκτός από σένα.

ΜΑΡΙΑ.— Και πριν από μένα, ποιά ήταν ή γυναίκα που έπληξε μόνο για σένα στον κόσμο;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Θεέ μου... Πόσο επιμένεις... "Ελα, πάμε να ιδούμε τό φεγγάρι, που θ' ανατείλει σε λίγο... Κιτταζε, ό ουρανός εκεί κάτω άρχισε ν' άσπυμώνεται.

ΜΑΡΙΑ.— Δέ μ' ένδιαφέρει τό φεγγάρι... Πές μου, Ροβέρτε, γιατί άρνιθίκες την πρώτη σου αγάλη, γιατί αγάπησες έμένα... "Ετσι λοιπόν μία μέρα θα πάρης ν' αγαπάς κι' έμένα, και θ' αγαπήσης μία άλλη; "Ετσι τά μάτια και τά χείλη μας άλλης γυναίκης δικά σε κάνουν να ξεζάσης τά μάτια και τά χείλη τά δικά μου;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Δεν αγάπησα παρά τό χείλη σου και τά μάτια σου...

ΜΑΡΙΑ.— Ροβέρτε, σ' έξορκίζω, πές μου γιατί, ένω δεν έχεις ξεζάσει την πρώτη σου αγάλη, θέλησες να κατακτήσης έμένα; Ναι, ή μη πεις ότι δεν είνε αλήθεια αυτό. Νοκώθω ότι έρχασα σ' έμένα με την καρδιά γεμάτη από την άγάπη μιας άλλης γυναίκας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, σ' αγαπώ...

ΜΑΡΙΑ.— Γιατί;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γιατί... "Αχ, Θεέ μου... Μ' αναγκάζεις να σου τό πω... Μά πονώ πολύ... "Αφού τό θέλεις όμως...

ΜΑΡΙΑ.— Λέγε... Λέγε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Σ' αγαπώσα τρελλά από την πρώτη στιγμή που σε είδα, σ' αγαπώ και θα σ' αγαπώ πάντα, γιατί... γιατί...

ΜΑΡΙΑ. (μ' άγωνία).— Γιατί;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γιατί μοιάζεις με τη γυναίκα που αγαπούσα.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JULIETTE FURET

ΜΑΡΙΑ, (συντριμμένη).— "Α, γι' αυτό... Γι' αυτό μ' αγαπάς!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μόλις σε είδα, μου φάνηκε ότι είδα έξωφανα εκείνη την ίδια μπροστά μου... Μου φάνηκε ότι είδα τά μάτια της, τά χείλη της, τά μαλλιά της.

ΜΑΡΙΑ.— Πού είνε τώρα αυτή ή γυναίκα;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Πού είνε; ...

"Ω... Δεν ξερω... Την αγαπούσα πολύ κι' αυτή με πρόδωσε... Μ' έγκατέλειψε ένα βράδυ, κρυφά, σαν κλέφτρα, για να φύγει στο έξωωτερικό μας δέ τον καλύτερο φίλο μου, τον όποιο αγαπούσε... Θεέ μου, πόσο τη λάτρευα εγώ, και πόσο κακό μου έκανε εκείνη!

Η ΑΛΛΗ

ΜΑΡΙΑ.— Καλά τό μάντεψα, καλά τό έννοισα. Δεν αγαπάς έμένα... "Αγαπάς μίαν άλλη σαν κι' έμένα... Στις αρχές δεν τό καταλάβαινα, αλλά έπειτα έννοισα ότι έρχασα σ' έμένα, ζήτοντας μίαν άλλη... "Ω, πόσο πονώ!

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Γιατί πονεις, Μαρία; Σε λατρεύω, αφού είσαι ή ζωντανή είκόνα της αγαπημένης μου.

ΜΑΡΙΑ.— "Η είκόνα;... Είμαι ή είκόνα της γυναίκας που αγαπάς;... Δεν είμαι λοιπόν ή γυναίκα που αγαπάς... "Ω, πως παρασύρθηκα, πως πλανήθηκα... Φαντάστηκα στις αρχές ότι αγαπάς έμένα, έμένα την ίδια...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Είνε τό ίδιο, σαν να μην έχω αγαπήσει παρά μία και μόνο γυναίκα στον κόσμο... Είσαι άπαράλλαχτη μ' έκεινη.

ΜΑΡΙΑ.— Πώς την έλεγαν εκείνη;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— "Ελντα...

ΜΑΡΙΑ.— "Ελντα... Αυτό τό όνομα λοιπόν άνεβαίνει στά χείλη σου και δεν τολιάς να τό προφέρεις; Τις στιγμές που έχω περιμένω ν' άκούσω από τά χείλη σου τό δικό μου όνομα, εσύ λές μέσα σου: "Ελντα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Σιωπή, σιωπή... Για σένα δεν είμαι παρά ή "Ελντα... Μά δεν θέλω να είμαι αυτή ή γυναίκα... "Όχι... Θέλω να είμαι εγώ, ν' αγαπάς έμένα την ίδια, κι' όχι εκείνη σ' έμένα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα...

ΜΑΡΙΑ.—...Γιατί είμαι ή είκόνα της "Ελντας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Αυτό δεν είνε άφορετό;

ΜΑΡΙΑ.— "Όχι για μένα, όχι για μένα. "Εγώ αγαπώ για πρώτη φορά, και αγαπώ έσένα τον ίδιο, κι' όχι την είκόνα ενός άλλου. Θά ήθελα λοιπόν να μ' αγαπάς κι' εσύ, όχι γιατί μοιάζω της "Ελντας, αλλά γιατί είμαι εγώ...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία, χωρίς έσένα δε θά μπορούσα πειά να ζήσω...

ΜΑΡΙΑ.— "Η αγάλη σου σ' έμένα είνε μία αυταπάτη...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μου φαίνεται ότι δεν αγαπούσα πάντα, παρά μόνο έσένα.

ΜΑΡΙΑ.— Είνε τόσο τελεία λοιπόν ή αυταπάτη σου; Κι' όμως, γιατί τόσες φορές μελαγχολείς ένω βλέπεις τά μάτια μου, γιατί έξωφανα αποτραβίσαι από τά χείλη μου; Πές μου... Θέλω να ξερω... Πές μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. (με πόνο).— Γιατί όσο κι' άν της μοιάζεις, δεν είσαι εκείνη... Γιατί, όσο κι' άν τά μάτια σου έχουν τό χρώμα και τό σχήμα των δικών της ματιών, δεν έχουν όμως τό βλέμμα τους... Γιατί, όσο και άν τά χείλη σου είνε όμοια με τά χείλη της, τά φιλιά σου δεν έχουν

τη γλώσσα των δικών της φιλίων. Κι' άν τά μαλλιά σου είνε ξανθά σαν εκείνης, δεν έχουν όμως τό άρώμα των δικών της μαλλιών.

ΜΑΡΙΑ.— Θεέ μου... Βλέπεις λοιπόν ότι δεν αγαπάς σ' έμένα παρά μόνο ό,τι της μοιάζει; "Αχ, πόσο ύπομώρω τώρα, γιατί σου έδωσα την αγάλη μου! Πόσο ήλίμιο τη γυναίκα εκείνη, που όσο κι' άν λές πως μου μοιάζει, είνε όμως πάντα ή άλλη, ή αντίζηλος μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Κι' όμως, Μαρία...

ΜΑΡΙΑ.— Σιωπή, σιωπή... Δέ θέλω πειά να λές τόνομά μου. Δέ θέλω πειά να λές πως μ' αγαπάς... Δέ μπορώ πειά να σε βλέπω. Με ξεγέλασες, λέγοντάς μου πως αγαπάς έμένα την ίδια... Φύγε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.— Μαρία... Σε λατρεύω...

ΜΑΡΙΑ.— Φύγε!... Δεν θέλω να είμαι μία είκόνα, ένα είδωλο χωρίς ψυχή για σένα. Φύγε!... "Όσο θά κιντάζεις έμένα, τόσο περισσότερο θά θησάω εκείνη!... Φύγε, γιατί άν δεν φύγεις τώρα άμέσως, θά καταπαράξω με τό ίδια μου τά νύχια τό πρόσωπό μου αυτό, που τό μωο γιατί μοιάζει με τό πρόσωπο εκείνης.

(Ο Ροβέρτος φεύγει).

ΜΑΡΙΑ, (μόνη).— Θεέ μου... Γιατί να θέλησω να μάθω την αλήθεια; Τι θά γίνω τώρα εγώ, που τον έχω αγαπήσει τόσο πολύ;

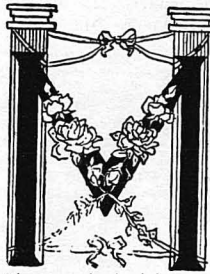

ΜΑΡΙΑ.— Και θα μ' αγαπάς πάντα, ώ- γαίε μου κατακτητή;...

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΛΙΣ άκουσε ή Φλώρα την δραματική
ζωή του Λώρη. Ξετρελλάθηκε μαζί του
περισσότερο. Αύτος ήταν ο ιδανικός ά-
γαπημένος που της ταίριαζε. Αύτος...
αύτος. Κι' άποφάσισε νά σχετιστή μα-
ζί του. Την άποφενγε βέβαια από μσο-
γυρισμό, όχι γιατί άγαπούσε άλλη. Ά-
ρα θά τον παρέσυρε εύκολα, θά τον έ-
γυριε, θά τον έκανε οικόν της...

Έτσι, αγά-σγά. ή Φλώρα ξετρελ-
λάθηκε με τον όραίο μουσικό. Άναψε
μέσα της, σέ διάστημα λίγων ημερών,
ένα άσθημα παράφορο και φλογερό, ένα
από τά πάθη έκείνα που κάνουν τις έ-
λαφρές γυναικες νά φτάνουν μέχρις έλ-
κλήματος για νά τά ικανοποιήσουν, νά γίνουνται εξ αιτίας τους αι-
νάδες ή άγγελου.

Ο Λώρης ήταν ο τύπος της, άνω, νόμιζε. Ήταν ο άνθρωπος ο
πλασμένος γι' αυτή, ή καρδιά ή προοιμική νά την υιώσει, ο
καλλιτέχνης, μαζί με τον όπιο, αλληλοεπηρεάζοντο θά γυνοίταν
μεγάλους θριάμβους και θά κατακόταν το συμπάν...

Ο Λώρης δεν είχε ιδέα για δι' αυτά. Δεν άποφαινόταν τη φω-
τιά που άναψε στην καρδιά της συμπαιτίας. Είχε προσέξει βέβαια
τις φλογερές της ματιές, μα τις απέδιδε στον έλαφρό χαρακτήρα
της, σέ ιδιοτροπία, σ' έρωτικό καριότο έστο, αλλά απ' τά πεισμα-
τά έκείνα τά έρωτικά που περνούν εύκολα.

«Όπως κ' άν έχη το πράγμα, σκεπτόταν ο Λώρης, έχω θά
χρητισω τη θέα μου. Θα της δείξω τις νέας αυτής πώς δεν έχω
διάθεσι για έρωτες. Και θά μου γυρίσι τις πλάτες κ' αυτή, τί θά
κάνη;»

Πρώτες-πρώτες μωρισταν τον καινούργιο έρωτικό
καύδο της Φλώρας ή κορίστει κ' ή άλλες θεατρίνες. Εί-
δαν τά καμωμάτια της, είδαν πούν έτρωγε με τά μάτια
και κατάλαβαν άμέσως. Έσπασόληθον φυσικά τά σχε-
τικά σόλια και το κουτσομπολιό, το πόθος αυτό των η-
θοισιών, σερβανών και θηλιανών.

Και οι μὲν άνδρες δεν έδωσαν και μεγάλη σημασία
στο πράγμα. Συναρπασμένες ιστορίες για τις γυναικες τον
θεάτρον, γιατί νά σκουιστούν;

Η γυναικες όμως ένδιαφέρονταν περισσότερο. Ο Λώ-
ρης ήταν συμπλαθέστατος, γοητευτικός. Παρακολούθη-
σαν λοιπόν άγρίωντας το καθετί, βέβαιες πως ή Φλώρα
θά κατακόταν το ενσταντιωμένη μουσικό μέσα σέ λίγες
ήμερες. Μά θυρίξαν γελασμένες. Είδαν την παγερό ή
διαφορία του Λώρη και σάσπουν. Είδαν το πάθος της
Φλώρας νά μεγαλώνη κ' άναψε έτσι και ή δική τους
περίεργεια. Πώς θά τελείωνη ή ιστορία αυτή; Θα κα-
τακόταν ή συμπαιτία τον όραίο μουσικό ή θά φρε-
λεύοταν;

Τά σόλια έδιναν κ' έπαφναν.
Η θεατρίνες είχαν πενά καθημερινή τους κουβέντα
τον καινό της Φλώρας τον έρωτικό, που άντι νά σόβνη
με την κατάκτηση του νέου, δια κ' άνιβε περισσότερο.

- Άρχισαν νά βάζουν στοιχήματα :
- Έγώ λέω θά τον ετοίμηξ. Ο νέος φαίνεται κρύος.
- Αι' δεν θά τον τολήξ. Ο νέος φαίνεται κρύος.
- Και το ξερετε διά καλά, κορίτσια : Σ' αυτές τις δουλειές
ό,τι έχει νά γίνη, γίνεται με την πρώτη ματιά.
- Ναι, ναι, έτσι είνε, λέγαμε ή μὲν.
- Μορφέ θά τον μετρούνη και νά μὲς τὸ θυμάστε.
- ιστορησίαν ή άλλες.
- Στοιχηματίξτε ;
- Άκούξ λέει.
- Τά λεφτά της δεκαμερίας.
- Τά λεφτά της δεκαμερίας, σήμωρες.

Κουβέντα λοιπόν με την κουβέντα, σόμια σέ σόμια, τὸ σκανδα-
λώδες νέο του θεάτρον έφτασε και σ' αυτά του Βρανά.

Τοῦ τὸ είχε πει σκουίμως μά νύχτα που θήρκε καιρό, μα απ' τις
μυαλλορίνες που τον νοστιμεύονταν και καγύοταν νά τον βλέπη
νά σέρνεται πίσω απ' τη Φλώρα, χωρίς έλιθά και νά ξεδεύη ή
σουλλόγιστα για τὸ γαίρη της τά λεπτά του. Τη λέγαμε Ματίνα ή
καλύτερα «Χοντρο—Ματίνα», Χοντρή δεν ήταν. Ήταν όμως γεμά-
τη, άφράτη, με λευκές σάρκες και πυρρόξανθα μαλλιά. Τὸ Βρανά
τον είχε βάσει στο μάτι απ' την πρώτη στιγμή που τον είδε στο θέ-
ατρο. Βλέποντάς τον όμως γερά δειμένον πίσω απ' τον ποδόγρο
της Φλώρας, κρηγοριάζονε και περιμένε νά βρη εύκαιρία νά ζήση
το φαμάκι της. Κι' ή εύκαιρία αυτή δεν άργησε νά παρουσιαστή.

— Κόρη Γιώργο, είνε τη νύχτα αυτή στο Βρανά, τη στιγμή που
ή Φλώρα βρισκόταν στη σκηνή και τραγουδοῦσε ένα τραγονόμα που
μπαζαρίζονε άγρίως απ' τη γαλαρία, δεν σὰς βλέπομε συχνά τό-
σα τελευταία.

Δεν ήταν άλήθεια αυτό. Ο Βρανάς δεν έλειπε απ' τὸ θεατρο.
Μά έπρεπε νά γίνη κουβέντα άποσώδησε.

— Όχι δά... άπάντησε ο Γιώργος. Κάθε βράδυ εδώ εδόςκω
κ' έχω. Πώς δεν με είδατε ;

— Άλήθεια ! Δεν σὰς πήρε τὸ μάτι μου ίσως, μέσα στη φασα-
ρία της παραστάσεως. Κι' έχω νόμισα πὸς έχετε λόγο και δεν έλ-
χόσαστε.

— Λόγο ; Τί λόγο ;

— Νά... δηλαδή... μήπως ή Φλώρα...

— Τελειώστε λοιπόν. Τί θέλετε νά πητε ;

— Η χοντρο—Ματίνα προσποιήθηκε ότι μετανοιωσε για τὸ λόγο
που είνε και καμώθηκε πὸς θέλει ν' αλλάξη την κουβέντα :

— Τίποτα... τίποτα, ψήθυρισε στενοχωρημένα. Και... λοιπόν πὸς
σὰς φαίνεται ή διεννεμένη όπερέττα μας ; Κιττάτε τη Φλώρα...
Είν' ύπεροχη ως 'Ισπανιόλα !...

Μά του Βρανά τοίχανε μπει ψύλλοι σ' αυτά.

— Όραίο είνε τὸ έργο, είνε. Πολύ όραίο ! Μά για ή ξηγήστε μου,
τί θέλατε νά πητε προοιμικός ; Τί είχατε προοιμώσει ;

— Ω, τίποτα, κόρη Γιώργο. Δεν πρόκειται άλλωστε για κανένα
σπουδαίο ζήτημα. Νομίζα άπόλως...

— Τι νομίζατε ;

— Νά... ενόμιζα... αλλά όχι-όχι δεν σὰς λέω τίποτα, θά τὸ μάθη
ή Φλώρα και θαζονε καγύοδες.

— Ο Βρανάς είχε άνάψει.

— Σὰς όραζονομα, είνε, πὸς δεν θά μάθη τίποτα ή Φλώρα. Λό-
γω τιμής. Έμπερός... μάλιστα μου έλευθερα.

— Έστο, κ. Γιώργο. Θα σὰς τὸ πὸ γιατί... γιατί δεν σὰς θεω-
ροῦ ξένον. Νά νόμιζα πὸς σὰς είχε απαγορέψει ή Φλώρα νάζοστε
στο θεατρο.

— Γιατί ;

— Για νά μη μάθετε, βέβαια, τίποτα για τὸ μουσικό και στενο-
χωρηήθηκε.

— Τὸ μουσικό ; Ποιόν μουσικό ;

— Ένα παιδαριό, καλέ. Νά, αυτόνε, και κάτω στην
όχηστρα που παίζει βιολί. Τὸν είδατε ;

— Ο Βρανάς γύρισε τὸ βλέμμα του στην όχηστρα,
κάρφωσε τὰ μάτια του στο Λώρη κ' έννοιωσε ένα δυ-
ανάτο σφιξίμο στο λαμό.

— Αὐτόν εκεί ; Είνε σιγά, με φωνή ύπόχωρη.

— Ναι, καλέ. Αὐτόνε με τὸ σονορά μαλλιά. Θέλουν
νά πουν—καζος κόσμος κ. Γιώργο—πὸς ή Φλώρα έχει
ξετρελλάθει. Λέει, μαζί του, πὸς φιλεί ό,τι άγγίζον
τά χέρια του και τὸ χῶμα, λέει, που πατάει άπόμα ! Τί
παλθόκομος !...

Κι' επειδή ο Βρανάς δεν άπαντοῦσε, ή χοντρο—Μα-
τίνα συνέχισε :

— Για ιδέστε, ώστόσο, πὸς τον κιττάει ! Μά τί του
βρίσκει άλήθεια ; Τί τρελή τέλος πάντων κ' αυτή ή
Φλώρα !...

— Ο Βρανάς όμως έξακολουδοῦσε νά κιττάει πὸτε τὸ
Λώρη και πὸτε τη Φλώρα. 'Ιδίως τὸ Λώρη. Τὸν ήξερε
τὸ νέο αυτόν. Ήταν ο οικογενειακὸς φίλος της κ. Αι-
ναρδή. Ήταν αυτός πουχε σόσει τη Λίζα. Ήταν ο ά-
νθρωπος που έκπαρξότανε γι' αυτόν μ' άνθια και άπο-
σοροφή. Και νά που ή τύχη τον έρωιγε τόσα στο θέ-
ατρο πουτάει ή Φλώρα. Κι' ή Φλώρα είχε ξετρελλάθει
μαζί του... Φοίρη !...

Έξαφνα ο Βρανάς γύρισε στη χοντρο—Ματίνα και
της είνε με φωνή ύπόχωρη :

— Θέλω νά μὸς θά πητε δά !

Κι' επειδή ή μεταλλορίνα διατάζε, την παρέσυρε
μá σκεπτική γονία τον παρασκηνίον. της έβαλε ένα
χαρτονομίωμα στο χέρι και της επανέλαβε επαικτικά :

— Μιλήστε μου άνοιχτά, με ειλικρίνεια. Δεν θά πὸ
λέει για σὰς.

Η μεταλλορίνα καμώθηκε πὸς ήθελε τάχα νά του γυρίση τὸ χαρ-
τονομίωμα. Μά μπρος στην έμπεσή του Βρανά, τὸ έχωσε γρήγορα—
γρήγορα στον κόρφο της από τὸ άνοχημα τὸ νεκαλιτέ της και του
ψήθυρισε δειλά και στενωχορημένα :

— Έχω τὸ λόγο σας, κόρη Γιώργο, πὸς δεν θά με προδώσετε ;

— Σὸς είνε νά είσαι ψυχή. Και τώρα πὸς μου. Τί άκριβὰς συμ-
βαίνει μ' αυτόν τον νύφιο ;

— Αὐτός, κόρη Γιώργο, είνε άδιάφορος. Δεν της δίνει σημασία.
Δεν σερνιένε καν τὰ μάτια του νά την κιττάξη. Λέξ και τὸ κανὸ
άνθια...

— Ο Βρανάς άνάστανε μ' άνακούρσια.

— Αὐτή όμως, συνέχισε ή χοντρο—Ματίνα, αυτή έχει ξεμωρο-
λαθει μαζί του, σάν νά βλέπη πρώτη φορά άνδρα. Τὸν κιττάει δια-
κόξ, τὸ γνέφει, πὸς χαμογελάει, δεν ξη πὸς πὸς γι' αυτόν. Κι'
δσο ο νέος την περιφρονεί, τάχα αυτή άνάβει και κάνει σάν τρελή...
Ο Βρανάς καποσίφιασε.

— Δεν έχον μάθρει ;... Δεν έχον συναντηθει καθόλου ; ρό-
τησε.

(Άκολουθεί)

— Είν' ύπεροχη ως 'Ι-
σπανιόλα ! !...